

LA LECTURA DEL DIUMENGE

Doncs no, no m'he equivocat en l'article del títol, ja m'hauria agradat que la història hagués succeït a la capital austríaca, però l'estressant rutina diària no em va permetre anar tan lluny i tot va passar a l'establiment de restauració del polígon dels Trullols de Manresa. Les oportunitats per fer un petit gest que, com deia Clint Eastwood, et millori el dia, les tenim a tocar a cada moment, hi passem pel costat sense donar-hi més importància i no més cal que ens hi aturem un segon per moure un dit.

Esperava a la cua per pagar l'amanida i l'entrepà, anava escoltant que la noia amb el datàfon demanava molt amablement al noi amb cara d'anar amb el rellotge enganxat al cul si volia prémer l'opció d'arrodonir el compte i la resposta va ser: «avui en dia tothom demana». Ella li va explicar amb un somriure als llavis que es tractava de donar suport a una campanya solidària per crear oportunitats i ajudar a millorar el futur de les persones amb discapacitat, i va provocar

Un petit gest al Viena

Joan Barbé

GUIONISTA I AUTOR
► TWITTER: @Joan_Barbe

una conversa que pel cap baix va durar prop d'un minut per finalitzar amb un «no, gràcies». Li tocava a la senyora que tenia al meu davant, va introduir la targeta a l'aparell i, dirigint una mirada de complicitat a la cambrera –sempre m'han agradat les persones que tracten amb respecte el personal dels establiments de restauració–, va prémer l'«ok» per aportar uns cèntims d'euro, res més que això, demostrant una necessària empatia cap a un col·lectiu que ho necessita; tot plegat, dos segons per ajudar-se entre persones i empreses que lluiten per un mateix objectiu.

No es tracta que d'aquests petits gestos en fem una opció de vida, només que optem, quan l'oportunitat ens passa pel davant, per millorar les condicions de vida a unes persones que ens ho demanen. En aquest cas la campanya del Viena anava destinada a fer que Ampans segueixi creant oportunitats en matèria de formació, creació de llocs de treball, educació i inclusió per a les persones amb

Robert Ingersoll va dir que les mans que ajuden són més nobles que els llavis que prediquen; aquí només es tracta de canviar el jo pel nosaltres, allargar la mà

discapacitat intel·lectual. Podia haver estat qualsevol altra, fa uns dies vaig fer el gest a la caixa d'un supermercat de casa nostra per una ONG que lluita contra la violència masclista. Robert Ingersoll va dir que les mans que ajuden són més nobles que els llavis que prediquen; aquí només es tracta de canviar el jo pel nosaltres, allargar la mà, moure un dit i dedicar un segon a millorar la vida de les persones que sovint tenim al costat. Mentre mossegava l'entrepà mirava de reüll el noi de vida estressada que havia perdut el temps per no fer res, i la senyora que en menys estona havia contribuït a construir temps millors... em va semblar, només potser m'ho va semblar a mi, que els diferenciava un somriure i que ella, arrodonint el compte, s'havia arrodonit el dia. Diguen-me romàntic però són petites maneres de ser una mica més feliç.

MIRARSO B

per Mireia Arso

FOTÒGRAFA ►
marso@regio7.cat

► IMITANT DOS MITES

Avui jugo a ser Man Ray sol·litzant en un dia de boira, tractant les formes d'elements vegetals com feia Karl Blossfeldt movent-me en l'alt contrast.

La censura parental de l'educació sexual i afectiva en una escola europea del segle XXI és una barbaritat. Ho és en el seu sentit literal, radical. Barbàrie contra civilització. Enclaustrament contra coneixement. Obscurantisme contra il·lustració. Emoció contra raó. Una dialèctica tan antiga com la humanitat.

La ultradreta populista galopa per tot Occident amb les alforges atapeïdes de barbaritats. Totes es fonamenten en el negacionisme de realitats empíriques. Neguen la violència masclista, la diversitat sexual i de gènere, la rodonesa de la Terra, l'evolució de les espècies... Superxeries que penetren com un ganivet calent en mantega entre les capes de po-

El galop dels bàrbars

Luis Mauri

DIRECTOR ADJUNT
D'EL PERIÓDICO

blació més castigades econòmicament i culturalment pel capitalisme ultraliberal que preconitzen aquests mateixos populismes. Pastanagues indentitàries, emocionals i culturals per forçar la marxa de la nòria. Un mecanisme de control de les masses molt antic també.

L'extrema dreta predica la censura parental i el PP hi posa tambors de fons.

Casado no aconsegueix fixar un rumb: avui vol recentrar el seu partit, demà serveix de crossa a Vox i entrega al Govern progressista la defensa de la modernitat.

La censura parental és l'enèsima batalla ideològica al teatre d'operacions de l'educació a Espanya. Les batalles edu-

catives en aquest país se solen cenyir al terreny ideològic: religiós sí o no, ciutadania sí o no... És significatiu que, al territori amb més taxa de fracàs escolar de la UE, la qualitat del sistema educatiu no desperti ni una desena part d'aquesta emoció torrencial. Espanya té una taxa d'abandonament escolar primari del 17,9%, segons l'Eurostat del 2018. La mitjana de la UE se situa en el 10,6%.

Aquest i no un altre és el drama de l'escola espanyola. També de la catalana. Un sistema que impedeix a gairebé un de cada cinc joves espavilar-se en la vida adulta en igualtat d'oportunitats. En la vida, no només a la feina. Això sí que mereix una i mil batalles.